

Α' Τι 6,12

«Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»

Ἀφόρμηση 1η

Ἔχετε κάνει πύργους στήν ἄμμο; Εἶναι ἀπό τὰ ἀγαπημένα παιχνίδια τῶν παιδιῶν. Στήν ἀκρογιαλιά γεμίζουν ξανά καί ξανά τό κουβαδάκι τους μέ ἄμμο καί θαλασσόνερο, καί μέ ἐπιμονή κατασκευάζουν τὰ περίφημα ἔργα τους. Ὅμως, ἓνα κύμα ἀρκεῖ γιά νά χαλάσει τίς ὥραιες κατασκευές τους.

Μέ ἄνθρωπο πού χτίζει τό σπίτι του πάνω στήν ἄμμο καί γρήγορα τό βλέπει νά γκρεμίζεται παρομοιάζει ὁ Χριστός ὅποιον ἀκούει τούς λόγους του ἀλλά δέν τούς ἐφαρμόζει στή ζωή του. Ἀντίθετα, ὅποιος τούς ἀκούει καί τούς ἐφαρμόζει μοιάζει μέ κεῖνον πού χτίζει τό σπίτι του πάνω σέ γερά θεμέλια. Ἐνα τέτοιο σπίτι δέν σαλεύεται οὔτε ἀπό τή μπόρα οὔτε ἀπό ἀνέμους οὔτε ἂν πέσουν πάνω του ὀρμητικά ποτάμια. Πραγματικά, σέ μεγάλες πλημμύρες ἢ ἀκόμη σέ σεισμούς, ἐνῶ ἄλλες οἰκοδομές κατεδαφίστηκαν, κάποιες ἔμειναν ἄσειστες. Γιατί; Διότι εἶχαν γερά θεμέλια.

Ἀφόρμηση 2η

Ποιό θέμα συζητήσαμε, παιδιά, στήν προηγούμενη συνάντησή μας;... Ἐνα **παράδειγμα ἐπιπολαιότητας** μᾶς δίνει καί ὁ Κύριός μας σέ μιά ὁμιλία πού ἔκανε πάνω σέ ἓνα ὄρος, γνωστή μέ τό ὄνομα

«Επί τοῦ ὄρους Ὁμιλία» (βλ. ΜΘ κεφ. 5-7). Στό τέλος αὐτῆς τῆς ὁμιλίας (βλ. 7,21-27) μιλά γιά ἕναν ἄνθρωπο πού **χτίζει τό σπίτι του πάνω στήν ἄμμο**. Πῶς θά χαρακτηρίζατε ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο; Ὁ Κύριός μας τόν χαρακτηρίζει «ἄμυαλο», «ἀνόητο». Εἶναι πραγματικά μεγάλη ἀνοησία νά χτίζεις σπίτι πάνω στήν ἄμμο. Γιατί; Γιατί δέν θά ἔχει γερά θεμέλια καί πολύ γρήγορα θά σωριασεῖ. Ἔχετε κάνει πύργους στήν ἄμμο; Ἐνα κύμα ἀρκεῖ γιά νά τούς γκρεμίσει.

Μέ ἄνθρωπο πού χτίζει τό σπίτι του πάνω στήν ἄμμο, λέει ὁ Κύριός μας, μοιάζει **ἐκεῖνος πού ἀκούει τούς λόγους μου ἀλλά δέν τούς ἐφαρμόζει**. Τό σκεφτήκατε ποτέ, παιδιά; Αὐτή τήν ἐπιπολαιότητα δέν τήν ἐπισημάναμε τήν προηγούμενη φορά. Ἐμεῖς πού ἐρχόμαστε ἐδῶ στό Κατηχητικό καί ἀκοῦμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἂν δέν τά ἐφαρμόζουμε ἀλλά τά ξεχνᾶμε ἢ ἀδιαφοροῦμε, τότε μοιάζουμε σάν νά χτίζουμε πάνω στήν ἄμμο!

Ἀντίθετα, τονίζει ὁ Κύριος, **«ὅποιος ἀκούει καί ἐφαρμόζει τούς λόγους μου μοιάζει μέ συνετό ἄνθρωπο, ὁ ὅποιος χτίζει τό σπίτι του πάνω σέ βράχο**. Ἀκόμη κι ἂν ξεσπάσει μπόρα, κι ἂν ὀρμήσουν πάνω του οἱ ποταμοί, κι ἂν πνεύσουν ἄνεμοι δυνατοί, τό σπίτι μένει ἀσάλευτο, διότι ἔχει γερά θεμέλια».

Στά χρόνια τῆς ἐφηβείας, παιδιά, οἰκοδομεῖτε τά θεμέλια τῆς ζωῆς σας. Ἄν βάλετε τώρα γερά θεμέλια, θά μέινετε ὁλόρθοι στή ζωή, ὅσες μπόρες κι ἂν ξεσπάσουν. Ἄν τά θεμέλια εἶναι σαθρά, ἀργά ἢ γρήγορα ὁ ἄνθρωπος μπροστά στίς ἀντιξοότητες καταρρέει: σαλεύεται ἢ εἰρήνη, χάνεται ἢ ἐλπίδα, κλονίζεται ἢ ὑγεία.

Γερά θεμέλια, πού κάνουν ἄσειστο τό οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς, εἶναι **τά λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ἐάν βέβαια τά ἐφαρμόζουμε**. Ὅποιος πιστά τά ἐφαρμόζει, κι ὅταν ἀκόμη ἀντιμετωπίζει διάφορα προβλήματα, μένει ἀσάλευτος· δέν χάνει τή χαρά του, τήν ὑπομονή του, τήν ἐλπίδα του.

Γιά νά ἐφαρμόσουμε βέβαια τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας, χρειάζεται **ἀγώνας**. Ὅπως

- ἂν δέν πάρει μέρος στούς ἀγῶνες ὁ ἀθλητής, δέν πρόκειται νά στεφανωθεῖ

- ἂν δέν ἀγωνιστεῖ γιά τήν πρόοδό του ὁ μαθητής, δέν πρόκειται νά ἀριστεύσει

- ἂν δέν ἀγωνιστεῖ τήν ὥρα τῆς μάχης ὁ στρατιώτης, δέν πρόκειται νά νικήσει,

ἔτσι, ἂν δέν ἀγωνίζεται ὁ χριστιανός, δέν θά πετύχει αὐτό πού εἶναι τό πιό δύσκολο μά καί πιό ὡραῖο ἄθλημα, ἡ πιό μεγάλη πρόοδος, ἡ ἐνδοξότερη νίκη: νά τηρεῖ στή ζωή του τά λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Μέσα μας, παιδιά, **παλεύουν δύο ἄνθρωποι**: ὁ ἓνας ἐπιθυμεῖ νά κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄλλος ὅμως ἀντιστέκεται, ζητᾷ νά ἱκανοποιήσῃ τίς ἁμαρτωλές του ἐπιθυμίες (βλ. Ρω 7,19-23). Ποιός θά νικήσῃ; Ἰσχυρότερο προβάλλει τό κακό. Τό κάνουμε εὐκολότερα. Μᾶς σπρώχνει, ἐξάλλου, σ' αὐτό ὁ προαιώνιος ἐχθρός μας, ὁ διάβολος. Ὅπως γράφει ἓνας ποιητής (Στεφ. Μπολέτης),

«κορφές δέν ξέρω δίχως μόχθου ἀνηφορία,

ὔψη δέν ξέρω δίχως κόπο ν' ἀνεβαίνουν·

ζεκούραστα μονάχα κατεβαίνουν».

Γιά νά ἀνεβοῦμε πρὸς τόν Θεό, γιά νά τηροῦμε τό θέλημά του, χρειάζεται κόπος, προσπάθεια. **Ἀξίζει ὅμως ἓνας τέτοιος ἀγώνας!** Τόν εὐλογεῖ ὁ Θεός καί μᾶς χαρίζει τή χαρά τῆς νίκης.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν μαθητή του Τιμόθεο, ἀλλά καί στόν καθένα μας, δίνει τό παράγγελμα (*δείχνουμε τήν ἀφίσα, βλ. CD μέ ὑλικό*): **«ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»** (Α΄ Τι 6,12). Νά τό φωνάζουμε δυνατά, παιδιά, ὅλοι μαζί! (*Τό ἐπαναλαμβάνουμε δυό-τρεῖς φορές ὁλοένα καί πιό δυνατά*). Νά ἀγωνιζόμαστε τόν

ώραίο αγώνα της πίστης: νά πιστεύουμε στον Χριστό, νά Τόν ἐμπιστευόμαστε καί νά Τόν ὑπακούμε!

Σ' αὐτόν τόν ώραίο αγώνα, παιδιά, συναντοῦμε διάφορα ἐμπόδια. Τό πρῶτο ἀπό αὐτά εἶναι ἡ **δικαιολογία**. Πολύ συχνά δικαιολογοῦμε τόν ἑαυτό μας. Ὅχι μόνο σούς ἄλλους ἀλλά καί σέ μᾶς τούς ἴδιους. Λέμε συνήθως: «Τί πειράζει τώρα αὐτό; Δέν εἶναι δά καί τόσο μεγάλο κακό. Μά ὅλοι ἔτσι κάνουν. Ἀφοῦ μοῦ ἀρέσει... Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νά κάνω... Ἐξάλλου, δέν φταίω ἐγώ, οἱ ἄλλοι φταίνε...». Μέ ἓνα σωρό δικαιολογίες ξεγελοῦμε τόν ἑαυτό μας καί δέν ἐπιτρέπουμε σέ μᾶς τούς ἴδιους νά ἀντικρίσουμε τήν ἀλήθεια, νά ἀναγνωρίσουμε τίς ἀδυναμίες καί τά λάθη μας γιά νά ἀγωνιστοῦμε ἐναντίον τους. Βλέπουμε πάντα πολύ μικρά τά δικά μας ἐλαττώματα:

- ⇨ Τί εἶναι ἓνα ψεματάκι;
- ⇨ Μιά κουβέντα εἶπα...
- ⇨ Ἕνα μόνο βλέμμα ἔριξα...
- ⇨ Ἕνα μάθημα δέν διάβασα...
- ⇨ Ἕνα ἀστεῖο ἔκανα...

Κι ὅμως,

✓ τό ἓνα ψέμα μπορεῖ νά γίνει συκοφαντία εἰς βάρος ἑνός ἀθώου

✓ μία κουβέντα ἀρκεῖ γιά νά προσβάλει, νά πονέσει, νά φαρμακώσῃ τόν ἄλλον

✓ ἓνα βλέμμα πονηρό θά ὀδηγήσῃ σέ πονηρές πράξεις

✓ μία ἀμέλεια στά μαθήματά μου μπορεῖ νά ἀνοίξῃ τόν δρόμο στήν τεμπελιά καί νά ρίξῃ κατακόρυφα τούς βαθμούς μου

✓ μέ ἓνα ἀστεῖο ξεκινᾷ πολλές φορές τό λεγόμενο «bullying» (=ἐκφοβισμός).

Ἀρκεῖ

● μία σπίθα γιά νά ἀνάψῃ πυρκαγιά καί νά καταστραφεῖ ἓνα ὁλόκληρο δάσος

- ένα μικρόβιο, άθέατο στο μάτι, γιά νά καταστρέψει τήν υγεία
- ένας λεκές γιά νά λερώσει ανεπανόρθωτα τό ρούχο.

Θά έχετε ακούσει, παιδιά, ότι ή ένδοξη βυζαντινή αὐτοκρατορία έπεσε στά χέρια τῶν Τούρκων όταν ξεχάστηκε άνοιχτή μιά μικρή πόρτα, ή γνωστή **Κερκόπορτα**. Άπό 'κεῖ ὀρμησαν οἱ έχθροί καί -«ή Πόλις έάλω!»- κυρίεψαν τήν Κωνσταντινούπολη.

Σέ κάθε πύλη τῆς καρδιάς μας νά εἴμαστε πάντοτε άγρυπνοί! Καμιά πόρτα -οὔτε μεγάλη οὔτε μικρή- δέν πρέπει νά ξεχαστεῖ άνοιχτή, γιαιτί τότε τό κακό ὀρμᾶ μέσα μας, κυριαρχεῖ, γίνεται ὁ κατακτητής μας.

Παραδείγματα:

α) Άφήνω τή ζήλια νά φωλιάσει μέσα μου. Στήν άρχή φαίνεται νά εἶναι ένα μικρό πάθος, μιά μικρή μου άδυναμία. Σιγά-σιγά μέ δηλητηριάζει ὀλοένα καί περισσότερο. Γίνεται φθόνος, κακία. Δέν μέ άφήνει νά ήσυχάσω. Φτάνω στό σημείο νά χαίρομαι, μόνο αν πάθει κακό τό πρόσωπο πού φθονῶ! Βασανίζομαι, αλλά δέν μπορῶ πλέον νά άπαλλαγῶ.

β) Κρατῶ μέσα μου μιά άγανάκτηση γιά ένα κακό πού μοῦ ἔκαναν, μιά προσβολή, μιά άδικία. Σιγά-σιγά ὀρθώνεται ὀλοένα καί πιό δυναμική ή έκδικητικότητα. Δέν μπορῶ νά ξεχάσω. Έχω ὑποδουλωθεῖ στό πάθος τῆς μνησικακίας. Ζητῶ νά ανταποδώσω τό κακό. Έχω χάσει τήν εἰρήνη μου.

Στίς σελίδες τῆς θεόπνευστης Άγίας Γραφῆς άντηχεῖ πολλές φορές ένα στρατιωτικό παράγγελμα: **«Γρηγορεῖτε!»** (Μθ 26,41· Μρ 14,38· Πρξ 20,31· Α΄ Κο 16,13· Α΄ Θε 5,6· Α΄ Πέ 5,8). Δηλαδή: Νά εἴστε άγρυπνοί! Άνύστακτοι φρουροί στά τείχη τῆς καρδιάς σας! Άσυμβίβαστοι μέ τό κακό! Άνυποχώρητοι, ὅποιος κι αν σας τό προτείνει· εἴτε φίλος εἴτε καθηγητής εἴτε συγγενής εἴτε ὁ ἴδιος ὁ έαυτός σας!

Ἐξόριστοι ἦταν ὁ **Δανιήλ**, ὁ **Ἀνανίας**, ὁ **Ἀζαρίας** καί ὁ **Μισαήλ**. Αἰχμάλωτοι σύρθηκαν ἀπό τήν πατρίδα τους, τά Ἱεροσόλυμα, στή μεγάλη πολιτεία τῆς Βαβυλώνας. Ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας **Ναβουχοδονόσορ** ἔδωσε διαταγή νά τρέφονται ἀπό τά δικά του ἐκλεκτά φαγητά μαζί μέ ἄλλα Ἐβραιοπούλα πού τά διάλεξε νά τά πάρει σπό παλάτι του γιά νά τούς διδάξει τή γλώσσα καί τά γράμματα τῶν Χαλδαίων. Ὅμως ἡ ἰουδαϊκή θρησκεία ἀπαγόρευε κάποιες τροφές. Τί θά κάνουν οἱ πιστοί νέοι; Εἶναι δοῦλοι, αἰχμάλωτοι, ἐξόριστοι· μποροῦν νά ἀρνηθοῦν; Ὅλοι οἱ ἄλλοι συμμορφώνονται μέ τήν ἐντολή τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Δανιήλ μέ τούς τρεῖς φίλους του δέν ὑποχωροῦν. **Δέν θέλουν νά κάνουν οὔτε τήν παραμικρή παράβαση σπό θέλημα τοῦ Θεοῦ.** Πλησιάζουν καί εὐγενικά παρακαλοῦν ἐκεῖνον πού τούς εἶχε στήν εὐθύνη του νά σεβαστεῖ τήν ἐπιθυμία τους νά μήν τρῶνε ἀπό τά βασιλικά γεύματα.

- Φοβᾶμαι, ἀποκρίνεται αὐτός, μήπως ὁ βασιλιάς δεῖ στή συνέχεια καταβεβλημένα τά πρόσωπά σας, πιό ἐξασθενημένα ἀπό τῶν ἄλλων, καί μέ τιμωρήσει, γιατί αὐτός ὄρισε τί θά περιλαμβάνει τό γεῦμα σας.

Ὁ Δανιήλ ὅμως ἐπιμένει:

- Κάνε μιά δοκιμή μέ μᾶς τούς δούλους σου. Γιά δέκα μέρες ἄς μᾶς δίνουν νά τρῶμε μόνο ὄσπρια καί νά πίνουμε μόνο νερό. Ἐπειτα ἐσύ ὁ ἴδιος νά παρατηρήσεις μέ προσοχή τά πρόσωπά μας καί τά πρόσωπα τῶν ἄλλων νέων πού θά τρῶνε ἀπό τά φαγητά τοῦ βασιλιᾶ. Σύμφωνα μέ ὅσα παρατηρήσεις, πράξε στή συνέχεια.

Ἦταν σίγουρος ὁ Δανιήλ ὅτι ὁ Θεός θά τούς χαρίσει τήν εὐλογία του καί θά ὑπερέχουν τῶν ἄλλων. Ἔτσι καί ἔγινε. Μετά ἀπό δέκα μέρες τά πρόσωπα τῶν τεσσάρων νέων ἦταν πιό ροδαλά, τά σώματά τους πιό ρωμαλέα ἀπό τῶν ἄλλων.

Πέτυχαν, λοιπόν, νά ἀποσπάσουν τήν ἄδεια πού ζήτησαν. Ἐπιπλέον, μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ προόδευσαν περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους στά γράμματα. Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα νά παρουσιαστοῦν οἱ

νεαροί Έβραῖοι μπροστά στον βασιλιά, αυτοί οι τέσσερις ξεχώριζαν
σέ ὅλα· αὐτούς διάλεξε ὁ Ναβουχοδονόσορ γιὰ νά τοὺς τοποθετήσει
σέ καίριες διοικητικές θέσεις.

Θά μπορούσαν πραγματικά νά βροῦν πολλές δικαιολογίες οἱ
τέσσερις νέοι γιὰ νά παραβοῦν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὅμως
ἀποφασισμένοι νά μήν κάνουν τίποτε ἐνάντια στό θέλημά του.
Δέν τοὺς ζητήθηκε νά κάνουν κανένα μεγάλο κακό. Ἀλλά **καί μόνο**
πού ὁ Θεός δέν τό ἤθελε, δέν τό ἤθελαν οὔτε αὐτοί. Πῶς, λοιπόν,
νά μήν τοὺς χαρίσει πλούσια τήν εὐλογία του; Ἡ σταθερή τους ἀπό-
φαση, **ἡ ἀνυποχώρητη στάση τους ἀπέσπασε τή θεϊκή εὐλογία**
τόσο, πού τοὺς χάρισε μιὰ ξεχωριστή πρόοδο.

Τό περιστατικό πού σᾶς διηγήθηκα καταγράφεται σέ ἓνα ἀπό
τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τό ὄνομα **«Δανιήλ»** (βλ. κεφ. 1).
Ἀλλά ἡ ἱστορία αὐτῶν τῶν πιστῶν νέων ἐπαναλαμβάνεται σέ κάθε
ἐποχή καί στή δική μας, κάθε φορά πού τά παιδιά τοῦ Θεοῦ μένουν
ἄκαμπτα, ἀλύγιστα, ἀμετακίνητα στήν ἀπόφασή τους νά τηροῦν σέ
ὅλα τό θέλημά του.

Μακάρι κι ἐμεῖς ἔτσι νά ἀγωνιζόμαστε τόν ὥραῖο ἀγῶνα τῆς πί-
στης μας, **δίχως δικαιολογίες καί δίχως ὑποχωρήσεις,** γιὰ νά βά-
λουμε γερά θεμέλια στή ζωή μας καί νά λάβουμε μιὰ μέρα ἀπό τόν
Χριστό τό ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας (βλ. Α΄ Κο 9,25· Β΄
Τι 4,8· Ἰα 1,12· Α΄ Πέ 5,4· Ἀπ 2,10)!

(Προτεινόμενοι ὕμνοι: α) «Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα...», CD
«Εὐλογήσω τὸν Κύριον», ἀρ. 29, β) «Ἀδελφοί, ποιεῖτε τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ...», CD «Κανὼν ἱκετήριος εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-
στὸν καί Βιβλικοί Ὑμνοι», ἀρ.18, βλ. CD μέ ὑλικό).

Προτεινόμενα τραγούδια: α) «Κάθε μέρα», ἀπό «Πνευματικές
Ὠδές Α΄», σ. 34, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐπά», ἀρ. 15· β) «Γρηγο-
ρεῖτε, ἀδελφοί!», ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β΄», σ. 65, βλ. CD μέ
ὕλικό).